

Art direction by Jam City & Sushon.org | production by Bowyer, 2012

André Tehrani

Billedkunstner

Jeg har vært helt besatt av dette fotografiet siden jeg så det for første gang for et års tid siden. Det velkomponerte bildet som viser en veltet motorsykkel og en gul tekstil plassert i foajeen til en kontorbygning jeg er veldig glad for at jeg ikke jobber i, er omslaget til Jam Citys debutalbum *Classical Curves* fra i fjor. Både coveret og musikken som skiva inneholder er merkelig sammenfallende med den smått teknofile materialfetisjismen det har vært mye av i yngre skandinavisk samtidskunst i det siste.

Treffende nok henviser den 24 år gamle klubbmusikkprodusenten Jack Latham (alias Jam City) nettopp til materialer og taktile kvaliteter når han snakker om musikken sin; en dyster og eksperimentell variant av UK Bass som angivelig ”handler om” sotede bilvinduer, trenchcoats og overflater av marmor og glass. Det musikalske uttrykket som Latham har skrudd seg frem til er akkurat like ugjenomtrentelig, sleipt og avvisende som fotografiet på omslaget. Hovedsakelig består lydbildet av en dunkende trommemaskin på autopilot, krydret med et og annet synthriff, samples av bjeffende hunder og vindusruter som knuses, den høyfrekvente pipelyden av gummisåler mot parkett og litt slabbass innimellom slagene (som det er veldig mange av).

Til tross for at summen av dette utgjør en abstrahert form for klubbmusikk (men kanskje enklere kan beskrives med George Maciunas’ betegnelse *Very New Music*), er jeg usikker på om den er særlig brukervennlig som sådan. For meg vekker derimot både coveret og skiva en respons som ligner opplevelsen jeg får i møte med verkene til Tony Smith eller John McCracken; den mildt fremmedgjørende følelsen av å stå og klø seg i hodet foran en hermetisk og stum gjenstand man føler seg uforklarlig tiltrukket av.